

Sernbanesagen, derpaa svarede Kandidaten; saa spurgtes der om hvorledes nogle tidligere af en Kollega af Klageren kaldte Ytringer vare at forstaa. Den sidste Del spurgte han navnløst, han nævnte ikke noget bestemt Navn, men saa reiste Formanden sig og spurte, til hvilken Kandidat Spørgsmaalet var rettet. Forespørgeren mente, at hans Spørgsmaal gik i Flugt med det første Spørgsmaal, og siger: Til den valgte Kandidat, og saa faaer denne Ordet. Men der staaer altsaa Formanden, han vil blot have Nede paa, til hvem Forespørgeren retter sit Spørgsmaal; for hans Bedømmende er Alt i Orden. Havde Forespørgeren nævnt et andet Navn, vilde den Anden have faaet Ordet. Men dernæst siger jeg med Hensyn til denne Episode, at der blandt de 19 Vidner er Mangfoldige, et stort Tal, som ikke vide Noget af dette. Det er saaledes f. Ex. 3 nævngivne Medlemmer af Valgbestyrelsen, der slet ikke erindre Noget i denne Henseende. Et andet Medlem af Valgbestyrelsen havde en saadan Plads paa Tribunen, at han daarlige kunde høre, hvad der blev sagt — han var paa Tribunen som Medlem af Valgbestyrelsen —, det tredje Medlem af Valgbestyrelsen erindre ikke, om Spørgsmaalet angik den valgte Kandidat eller Klageren eller nogen Anden, en Fjerde, der ogsaa var Medlem af Valgbestyrelsen, kan kun ganske dunkelt erindre Noget med Hensyn til disse Punkter. Saaledes gaar det med de Allerfleste, Nogle have hørt Spørgsmaalet og ikke Svaret, Andre have hørt Svaret og ikke Spørgsmaalet, og de Fleste have saa godt som Intet hørt; kun Enkelte have fulgt rigtig med. De stode Alle paa og omkring Tribunen. Jeg beder nu oplyst, og det kunde ogsaa være oplyst i Aktstykkerne, om denne Episode ikke er kalden saaledes, at der i Grunden kun er ført en saadan lille Forhandling mellem nogle Enkelte, der stode paa og omkring Tribunen nærmere til Brug for de 3 Referenter, der sad paa Pladsen, end til Brug for Forsamlingen, og jeg skal bemærke, at selv en af Referenterne erklærede, at det forekom ham, at Forespørgselen og Svaret faldt i to Dele; men han turde dog ikke benegte Forespørgerens Udsagn. Hele Sagen gjør Indtryk paa mig af, at det mere er en Bladsforestilling end en virkelig Valgforestilling. Dernæst siger den ærede Ordsfører, at Formanden har havt Uheld med sig, at han har sagt Noget, som slet ingen Andre have hørt, i Begyndelsen af sin Indledning til Valget, da han kom op paa Tribunen. Det Spørgsmaal kommer slet ikke Sagen ved; han siger selv, at han har udtalt det en passant, og der staaer muligvis ogsaa, at Ingen lagde Mærke til det; men det vedrører ikke Sagen. Hvad der imidlertid vedrører Sagen, er, at Formanden har havt det Uheld, at han ikke har hørt Angrebet paa den kaldte Kandidats Parti, hvilket, siger den ærede Ordsfører, der jo holder sig objektivt til Sagen, alle Andre have hørt. Derom foreligger

der følgende: Formanden beretter, at han ikke har hørt, at den valgte Kandidat har udtalt sig angribende mod den kaldte Kandidats Parti, og har han gjort det, hvad der er meget muligt, maa det have været meget kort og være flet i det Niebluf, da den kaldte Kandidat henvendte sig til ham og bad om Ordet. Den kaldte Kandidat siger i den første Del af Vidneforhøret i Odense, at det maa være flet paa det Tidspunkt, da den den valgte Kandidat udtalte sig om den kaldte Kandidats Kollega, at han forlangte Ordet. Vel staaer der nu i Slutningen af Forhøret, at han ogsaa vilde svare paa Angrebet paa hans Parti; men den første Del, sammenlignet med Formandens Udtalelse, bekræfter efter Alt, hvad der foreligger, saa vidt jeg skjønner, at den kaldte Kandidat i det Moment, da den valgte Kandidat har sagt det Par Sætninger — thi ogsaa den kaldte Kandidat bevidner, at den valgte Kandidats Udtalelse var kort — maa have henvendt sig til Formanden. — Nu er det ikke rigtigt at bebrejde Formanden, der skal høre efter og være opmærksom, at han ikke har hørt et Par Sætninger, udtalte paa Tribunen i det Samme som En er kommen og har talt til ham, og det er saa meget mere sandsynligt, at dette er Tilfældet — ogsaa dette havde jeg gjerne ønsket objektivt oplyst i Aktstykket, hvor det ærede Medlem jo ikke har glemt Noget — som de allerfleste af Vidnerne ikke have hørt Noget om disse Angreb. Jeg skal nævne Sægermester Langkilde, der ikke erindre Noget om, hvorvidt den valgte Kandidat har udtalt sig misbilligende om dette Forhold —, heller ikke erindre Proprietar Jansen Noget om Svaret Nr. 2, og der var flere, som slet ikke erindre Noget, og Andre, som kun dunkelt erindre det. Naar de nu stode paa Tribunen og ikke havde Andet at bestille end at høre efter den Episode, som jo er Kjernepunktet i hele Sagen, en rigtig Lækerbidsten, og ikke anderledes have lagt Mærke til, hvad der er foregaaet, end at de Intet kunne sige derom, saa forekommer det mig ikke rigtigt, at den ærede Ordsfører staaer op og bebrejder Formanden hans Mangel paa Opmærksomhed. Den ærede Ordsfører kan rette mig, han har Aktstykkerne, jeg har det kun efter Erindrungen, og jeg veed ikke, om den ærede Ordsfører vil tage det op igjen. Han erklærede ogsaa, at han i sin Fremstilling Intet havde forglemt. Dernæst komme vi blandt Andet ind paa det Spørgsmaal om, hvad vi bør forlange ved en saadan Leilighed af en Klager, naar han er Kandidat, og det lægger jeg nogen Vægt paa. Der siger det ærede Medlem, at maaste Andre kunde gøre noget Saadant, som at søge at hjælpe sig tilrette, i alt Fald at faae nedlagt en Protest, men af en dyb Natur, af en Lovens Mand kan man ikke forlange det. Han bøier sig rolig og taus for Magten. Kort efter kom den ærede Ordsfører til at sige, at den kaldte Kandidat afbrød den valgte flere Gange; men saa siger jeg, at det er ikke no-